MĂRTURII CARE AU TĂCUT 50 DE ANI

Serviciul Special de Informaţii, fond EDART, dosar II, filele 1-4, Bucureşti

Transcriere şi adaptare

——Gh. Ionescu OLBOJAN——

Prezentăm - în premieră - cititorilor noştri o relatare a evenimentelor dela 23 August 1944 făcută de reputatul savant german, prof. E. Gamillacheg - autorul mai multor studii despre România (**Uber die Herkunft der Rumänen** - de exemplu). În timpul derulării acţiunilor politice şi militare dela 23 August 1944, profesorul E.G. se afla în Bucureşti ca reprezentant oficial al guvernului german şi ca agent secret. Dincolo de unele aprecieri subiective sau de percepera incompletă a unor date şi fapte, raportul înaintat guvernului german de către profesorul E.G. - la doar câteva zile dela schimbarea de front a României în cel de-al Doilea Război Mondial, conţine informaţii preţioase pentru întregirea unei imagini cât mai complete despre 23 August 1944.

"RĂSTURNAREA DELA 23 AUGUST 1944 DIN ROMÂNIA. PREMISE ŞI DESFĂŞURARE.

Conform unui memoriu al unui fost diplomat român, care s'a pus la dispoziţia Germaniei pentru a lupta împotriva bolşevismului, reuşita loviturii de stat dela 23 August 1944 s'ar explica prin următoarele: 1) lipsa unui partid naţional care să se fi putut opune celorlalte partide democratice ce acţionau în slujba Angliei, a Marii Puteri Mondiale, împotriva politicii Germaniei; 2) lipsa în România a unor prieteni adevăraţi ai Germaniei; 3) ura înrădăcinată dintre Ungaria şi România şi problema Transilvaniei; 4) lipsa de popularitate a campaniei din Rusia; 5) carenţele vigilenţei germane.

1. Ce fel de partid naţional lipsea Românilor?

Printr'un decret regal din Iulie 1938 a fost interzisă activitatea tuturor partidelor politice din România. Practic, prin această măsură, au fost lovite numai trei partide: Garda de Fier, împotriva căreia fusese în primul rând îndreptat decretul regal, Partidul Naţional Ţărănesc al lui Maniu şi Partidul Liberal, în care se concentraseră, în două grupuri, cercurile conducătoare ale economiei şi ale afacerilor de nivel internaţional.

După cum am mai spus, această interdicţie a urmărit - în primul rând - curmarea activităţii Gărzii de Fier. La sfârşitul anului 1937, când se încheia legislatura periodică de patru ani, a fost însărcinat să efectueze noile alegeri şeful Partidului Liberal, Tătărescu. Pentru prima dată în istoria partidelor politice româneşti, partidul de guvernământ n'a reuşit să obţină această majoritate absolută a voturilor. Regele Carol al II-lea nu a însărcinat însă pe nici unul din cei doi câştigători în lupta electorală, Codreanu şi Maniu, cu formarea noului guvern, ci a chemat la conducere pe Octavian Goga - şeful unui partid neînsemnat, Partidul Naţional Creştin, flancat însă de Armand Călinescu în calitate de ministru de Interne, care să asigure controlul regelui şi să slujească, ca element dizolvant. Acesta fusese membru al Partidului Naţional Ţărănesc; în unele privinţe, el poate fi considerat ca predecesor al lui Mihai Antonescu pe tărâmul intrigilor româneşti.

Inaugurarea politicii antisemite a noului preşedinte al Consiliului de Miniştri, Goga, a dus - după numai trei luni - la căderea guvernului, spre marea mulţumire a regelui, care l-a numit pe Călinescu în fruntea noului guvern (de fapt, preşedinte al noului guvern a fost numit Patriarhul României, Miron Cristea. Armand Călinescu a devenit preşedinte al Consiliului de Miniştri abia la 7 Martie 1939 - n.n.). Acest moment a constituit semnalul începerii unei lupte de exterminare a Gărzii de Fier care a fost nevoită să dispară, pentrucă avea în programul său o politică externă care să fie dusă alături de Germania, iar în politica internă, lupta împotriva corupţiei, etc. Pe baza unei legi de stat, emise ad-hoc, Codreanu a fost arestat şi condamnat la moarte pentru înaltă trădare. Ulterior, i s'a comutat pedeapsa în muncă silnică pe viaţă pentru ca, în cele din urmă, să fie împuşcat împreună cu principalii conducători ai Gărzii de Fier, chipurile pentru încercare de evadare. Numeroşi legionari şi alte personalităţi simpatizante au fost internaţi în lagăre de concentrare.

La 21 Septembrie 1939, Călinescu a fost împuşcat de legionari, după care a urmat un nou val de persecuţii - mii de legionari şi-au găsit moartea, 10.000 au fost condamnaţi la muncă silnică. A fost creat Frontul Renaşterii naţionale, ca o replică "patriotică" a Gărzii de Fier, şi Tătărescu a fost iar însărcinat cu formarea guvernului. Guvernarea lui a durat dela 24 Noembrie 1939 până la 4 Iulie 1940. Între timp, s'a prăbuşit Polonia, urmată de Franţa. Pentru a face faţă noii situaţii politice şi militare - regele a numit de urgenţă un cabinet format din persoane considerate filogermane; marele industriaş, inginerul Gigurtu, a preluat preşedinţia, economistul Mihai Manolescu - Ministerul de Externe, istoricul literar Caracosta Ministerul Instrucţiunii etc. Arbitrajul dela Viena - prin care Nordul Transilvaniei a revenit Ungariei, pierderea Basarabiei şi Bucovinei de Nord trecute Rusiei şi cedarea părţii sudice a Dobrogei, încorporate Bulgariei, au constituit o povară prea grea pentru acest regim de tranziţie şi, în final, pentru dinastie. Generalul Antonescu, sprijinit de Garda de Fier, a reuşit să-l determine pe rege să renunţe la tron în favoarea fiului său Mihai. S'a constituit un guvern Antonescu-Horia Sima.

Sprijinindu-l pe Antonescu împotriva Gărzii de Fier, cel de-al treilea Reich a lucrat, în România, pentru perfidul Albion.

A venit la putere unicul partid mai însemnat filogerman din România, demn de consideraţie. Nu este de datoria mea să prezint greşelile tânărului guvern, greşeli care au avut ca urmare că simpatia - cu care 80% din populaţie a salutat venirea la putere a legionarilor - s'a transformat atât de repede în contrariul său.

Fapt este că însăşi concepţia despre lume a Gărzii de Fier corespundea, în esenţă, cu aceea a naţional-socialismului şi, în scurtă vreme, la cererea guvernului Antonescu-Horia Sima, au venit în România trupe germane, iniţial ca trupe de instrucţie, pentru ca apoi ele să folosească România ca spaţiu de desfăşurare împotriva Balcanilor. S'au auzit presupuneri, de altminteri având o bază substanţială, că această evoluţie a evenimentelor n'a avut loc chiar fără voia Angliei care, dimpotrivă, a canalizat tocmai astfel cursul lucrurilor prin liberalii şi francmasonii ce o slujesc ca mânuitori de marionete. Într'adevăr, într'o Românie aliată Germaniei, interesele engleze au fost mult mai bine garantate decât dacă ţara ar fi fost ocupată de Germania. Elementele engleze, ca rezervă pentru timpul când Anglia va pătrunde din nou în Est. Trebuia numai să se evite ca Garda de Fier - aşa cum s'a întâmplat şi în perioada Goga - să obţină timpul necesar pentru realizarea programului său de guvernare.

Mişcarea trebuia să fie îndeajuns de discreditată pentru ca, în felul acesta, toţi adevăraţii prieteni ai Axei şi adversari ai Puterii Mondiale să dispară. Politica engleză a obţinut un adevărat succes în această privinţă, iar noi am contribuit la realizarea lui. Când s'a ajuns la conflictul dintre mareşal şi Horia Sima, ne-am situat alături de general, din motive pe care, ca unul ce am stat la o parte, nu le cunosc, considerându-l drept presupus garant al ordinii şi i-am lăsat pe legionari în voia sorţii. Din Februarie 1941 n'a mai contenit prigoana împotriva Gărzii de Fier. Mii de tineri devotaţi, au plătit cu viaţa convingerile lor. Chiar şi acum, după trădarea ce a avut loc, ura bolşevică este îndreptată în primul rând împotriva legionarilor rămaşi în România, care - conform unor rapoarte mai recente - sunt arestaţi cu miile. În ciuda oricărei prigoane, ideologia Gărzii de Fier n'a dispărut din rândurile populaţiei ci, dimpotrivă, inexplicabila mizerie care a cuprins România după trădarea dela 23 August 1944 a făcut ca numeroşi indiferenţi sau foşti adversari să-şi îndrepte privirile spre legionari, al căror program de politică externă poate fi considerat ca fiind unica soluţie de salvare a naţiunii române. Greşelile din 1940-1941 au fost uitate în clipa în care la orizont au apărut primele semne ale unei cotituri de ordin militar.

În ţară lipseau prietenii "adevăraţi" ai Reichului de 1000 de ani.

Al doilea motiv care - după părerea memoriului amintit - a dus la succesul trădării dela 23 August este "lipsa din România a unor prieteni ai Germaniei". În ultimă instanţă, acest aspect este identic cu primul. El poate fi astfel formulat: menajarea adversarilor înveteraţi ai Germaniei în întărirea sistematică a acestei adversităţi. Nu se poate afirma că Germania n'a avut prieteni în România. Nu numai persoane din fostele provincii austro-ungare, ci şi numeroase personalităţi din domeniul ştiinţei şi industriei care studiaseră în Germania erau - în genere - prietenii noştri convinşi. Dar ei nu reprezentau - în măsura în care nu făceau parte din Garda dde Fier - o putere politică organizată. Înainte de 1940 şi, îndeosebi după trecătoarea cucerire a puterii realizată de legionari, ei au fost împinşi mereu pe planul al doilea şi nu s'a găsit nimeni care să se pună în calea acestei deliberate excluderi a persoanelor de acest gen din viaţa statală şi politică. România Mareşalului Antonescu a trecut oficial de partea Axei, iar la 22 Iunie 1941 ea a declarat război Rusiei şi a participat la campanie până la Stalingrad, dar nu pentrucă se situase de partea Germaniei, ci pentrucă cercurile conducătoare erau convinse că în trei luni Rusia va fi la pământ şi, prin participarea la campanie vor putea fi recâştigate provinciile răsăritene pierdute. Acest vis nu s'a împlinit şi, cu cât se retrăgeau mai mult trupele germane şi române din Est, cu atât mai puternic apăreau la suprafaţă elementele ostile Germaniei. Dar, invers decât în cazul adepţilor izolaţi ai unei cooperări cu Germania, adversarii ei erau solid organizaţi şi conduşi de o manieră net mai inteligentă. Cel care priveşte situaţia doar cu ochii unuia din Europa Centrală nu poate înţelege dela început cum s'a putut ajunge la o creştere atât de puternică a unirii împotriva Germanilor tocmai în România, care constituia pentru Germania o indispensabilă piaţă de desfacere, iar aceasta era în măsură să-i furnizeze în schimb produsele industriale ce-i lipseau. Această aversiune împotriva Germaniei are o istorie de cel puţin un secol, istorie a cărei prezentare ar putea constitui obiectul altei expuneri. Aş vrea să fac aici cunoscute numai acele grupuri care trebue considerate pe drept purtătoare ale urii împotriva a tot ce era german şi principalele vinovate ale trădării:

1. Lumea oamenilor de afaceri al cărei centru a fost Partidul Liberal. Iată forţele împotriva cărora a vrut Garda de Fier să declanşeze lupta cea mai ascuţită şi în faţa cărora - în cele din urmă - ea a sucombat. Cel care se ridica împotriva acestei lumi, putea să ajungă în posturi de conducere nu-

Continuare în pag.7

GHICI, CINE AR PUTEA FI EVACUAT DELA COTROCENI?

Juriştii consultaţi de un redactor dela A.M.PRESS au explicat câteva din spectaculoasele consecinţe ale aderării României ca membră cu drepturi depline în Consiliul Europei.

Astfel, orice cetăţean nemulţumit de hotărârile justiţiei din ţară se poate adresa Tribunalului European pentru Drepturile Omului, hotărârea forului european fiind obligatorie.

Posibilitatea aceasta o are şi Majestatea Sa Regele Mihai, în cazul în care cere restituirea fostelor proprietăţi ale familiei regale - inclusiv Palatul Cotroceni - deoarece încălcarea dreptului de proprietate este o încălcare a drepturilor omului. Pentru sesizarea Tribunalului European cazul ar trebui să treacă pe la toate nivelurile instanţelor judecătoreşti din România.

•••

"TRIBUNA" FUNERARĂ

Revista "Tribuna" (nr. 37 a.c), altminteri publicaţie culturală serioasă, dă în "groapă" prin bunăvoinţa necrologistului improvizat Petru Poantă. Iată ce scrie acesta în editorialu-i: "Eugen Barbu a murit în antipatia mai mult sau mai puţin inconştientă (sic! - n.n.) a unei bune părţi a intelectualităţii româneşti." Şi, mai la vale, ne explică: "Privind lucrurile foarte detaşat, este vorba la urma urmelor despre permanentul conflict ideologic din cultura română modernă, acela dintre tradiţionalism şi modernism, dintre conservatorism şi sincronism."

Bună poantă!

Ce bine-i să priveşti lucrurile "detaşat"!

Şi "detaşat" să echivalezi tradiţionalismul cu "muncile" de denigrare a scriitorilor incomozi dictaturii, acele campanii poruncite de Securitate şi bazate pe documente furnizate de aceasta; cu "procesele" intentate unor cărţi, cu scrisori-catilinare "din popor" confecţionate în redacţia dela "Săptămâna" (sau în birourile din Calea Rahovei?). Să echivalezi conservatorismul la... conservarea naţional-comunismului, a şovinismului ceauşist şi după Decembrie 1989 în paginile publicaţiei "România Mare".

Cât despre "inconştienta" antipatie a mai "tutulor" scriitorilor vis-à-vis de xenofobie, oportunism şi plagiat: aceasta (antipatia) nu e "inconştientă", ci poate fi oricând justificată cu texte - vechi şi noi - "emanate" sau girate de Jenică Ouatu.

•••

UN ORFAN AL CELOR ŞAPTE ANI DE-ACASĂ

Un albinos cu ochi sticloşi şi respiraţia mirosind a spirt denaturat. Un strat de rapăn, apoi un costum "Levi's", apoi alt strat de rapăn.

Înainte de 1989, ipochimenul funcţiona ca inginer incompetent la o întreprindere timişoreană cu profil chimic. Era "urechiuşa" directorului. După 1989, atât directorul cât şi "urechiuşa" au fost goniţi cu "huo!".

"Urechiuşa" a găsit "azil" la *"Renaşterea bănăţeană"*, cotidian scris de semialfabetizaţi ai stabilimentului "Ştefan Pomană" şi finanţat de senilul traco-şovin Constantin Drăgan. Aici îşi publică prozuţele ridicol-fantastice şi îi calomniază pe cei ce sunt întru propăşirea românismului.

S'a înscris şi în minusculul Partid Republican, partid de oportunişti mai mult sau mai puţin abili, partid de care nu auzi decât în timpul campaniilor electorale, partid condus de autorul de basme ştiinţifice Ion Mânzatu ("boss"-ul filialei din Timişoara fiind Lorin Fortuna, unul din vânzătorii Revoluţiei).

Numele acestei deloc interesante haimanale? Constantin Cozmiuc.

•••

O POSIBILĂ DEMISIE

Decizia senatorului Constantin Ticu Dumitrescu, membru marcant al PNŢCD şi preşedinte al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România, de a propune Parlamentului României un document de condamnare a foştilor informatori ai Securităţii, ajunşi acum în funcţii importante sau chiar membri în actualul Parlament, a stârnit indignări unde te-ai fi aşteptat mai puţin: la alţi membri ai PNŢCD! Cel mai mult l-a uimit pe fostul deţinut politic C.T. Dumitrescu atacul violent al colegului său de partid, senatorul Ioan Lup, care de altfel nici n'a vrut să semneze documentul.

Surse apropiate D-lui C.T.D. nu exclud intenţia dânsului de a demisiona din PNŢCD.

Pare-se că osişoarele cu ceva grăsime oferite de puterea comunistă din România, i-au convins pe unii opozanţi să devină mai puţin incisivi şi să "colaboreze" pe diverse planuri cu torţionarii de ieri.

Mai ţineţi minte cazurile "liberalului" Radu Câmpeanu şi "ţărănistului" Vasile Gionea?

Personal, mai avansez o "chestie": curând, vom fi foarte-foarte uimiţi când senatorul PNŢCD Tănase Tăvală îşi va da pe faţă adevărata... culoare.

Dan Emilian ROŞCA